

Якісь білі крапки миготять
У блакиті, високо-високо...
Он туди дай нирка́ своїм оком —
Якісь білі крапки...
Бачиш, як он під сонцем блищать?
Папірці мов з чиеїсь руки.
То пташки нас якісь залишають.
Тільки звідки вони там взялись,
Звідки білі знялись?
Було ж порожньо в синіх безкраях.
То пташки, то пташки...
Але де було взятись там їм?
І приглянься... Зовсім, ну, зовсім —
Папірці із чиеїсь руки.

.....
.....

Ах, я знаю тепер...
То папір в канцелярії Божій порвали,
Запевняю тебе —
Той папір, що наказував літові бути на землі,
І з порога криштального в синю безодню змели
Ті шматочки паперу, щоб тихо на землю упали,
«Порвалося літо» — сказали.
І оце ті шматочки паперу летять,
І оце вони так миготять.

1923

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.

